Відомості.інфо
№35 (777)
10 - 16 вересня 2015 року
http://www.vidomosti.info/

Культура

Музикант колективу «Піккардійська терція» помер після виступу

У суботу, 5 вересня, зупинилося серце Івана Вощини — учасника колективу «Піккардійська терція». Після запального 30-хвилинного виступу на сцені «Авангарду» музикант у гримерній втратив свідомість. Медичні працівники, що чергували протягом дня на стадіоні, відразу кинулися надавати кваліфіковану допомогу, однак врятувати його життя не вдалося. 6 вересня йому мало би виповнитися 58 років.

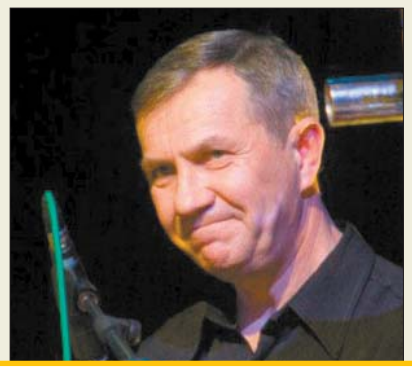

Алла Пугачова зібралася купити будинок в Ізраїлі за 7 мільйонів доларів

Тільки недавно вщухли чутки про те, що Алла Пугачова збирається отримати громадянство Ізраїлю, як стало відомо, що вона бажає придбати там нерухомість. Будинок площею 650 метрів квадратних, який пригледіла Алла Борисівна, оцінюється в 7 мільйонів доларів. Триповерховий особняк з прилеглою територією в 13 соток знаходиться в одному з кращих районів міста Кейсарія, яке славиться будинками відомих людей.

Джигарханян розлучився після 40 років шлюбу

Легендарний актор Армен Джигарханян офіційно розлучився після 40 років шлюбу. Кажуть, приводом для розриву стала молода пасія 79-річного артиста. У коханки Джигарханяну приписують таку собі 34-річну Віталіну Цимбалюк-Романівську. Саме їй актор віддав свою посаду художнього керівника Московського драматичного театру свого ж імені.

Подейкують, робота Віталіни в театрі та її близькість із Джигарханяном розкололи трупу. Недоброзичливці почали звинувачувати її в тому, що вона каламутить воду та погано впливає на метра. Одні зі скандалом покинули театр, а інші створили «Партію Тетяни Сергіївни Власової» (екс-дружини актора) і оголосили Цимбалюк-Романівській війну.

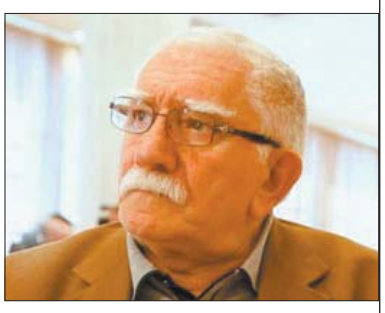

До слова, Армен Джигарханян не спілкується з дружиною останні шість років. Та лише зараз офіційно розірвав шлюб. «За 80 років свого життя я зрозумів, що найнеймовірніше — стосунки двох, — зауважив якось актор. — Це і велике, і дуже нице. Як помер Аркадій Райкін? У нього були ліки, які він мав отримувати раз на два дні. І одного разу він забув, і не було поруч нікого, хто нагадав би. Це все непрості речі... Тому вкрай потрібен той, хто — грубо будемо називати — тебе любить».

Джигарханян зізнався, що дуже любить Віталіну. При цьому він зазначив: «Було б наївно сподіватися, що ми легко знайдемо спільну мову, коли така різниця у віці».

Чим саме його зачепила молода жінка, актор не знає.

«Це дуже важке питання. Про ці речі багато всякого написано, сказано, придумано, але істини немає, — додав він. — І слава богу, бо тоді є шанс придумати собі життя».

Руслана в аеропорту пообіймала «кіборгів»

Приліт співачки Руслани з Варшави до Києва 6-го вересня співпав з поверненням «кіборгів», які проходили протезування та реабілітацію в Римі. Руслана, звісно ж, не могла пройти повз бійців, тому пообіймала їх та поспілкувалася.

«…Двом бійцям волонтери організували протезування. Як мені пояснили, за фінансування держави. Я обняла та поцілувала хлопців, потиснувши їм «нові» руки. Це протези нового класу. Хлопці сильні, як ніколи», — поділилася артистка. Співачка також звернулася до всіх зі словами про те, що поранені в АТО потребують не лише реабілітації, а й відчуття повноцінного життя в суспільстві. Насамперед мова йде про працевлаштування.

Любомир Левицький: **Фамільярність і відволікає, і «з'їдає» професіоналізм**

Відомий кліпмейкер, режисер першого українського трилера «Штольня» та української версії мультфільму «Теркель і Халепа» Любомир Левицький сьогодні в гостях у газети «Відомості».

— Моя біографія починається з того моменту, коли я відчув, що хочу знімати кіно, — розповідає Любомир Левицький. Відомий кліпмейкер, сценарист, продюсер, режисер, автор сценарію першого українського трилера «Штольня». — Завдання батьків — розгледіти в дитині талант і всіляко сприяти його розвитку. Так буває не завжди, тому якийсь час таланти зберігаються в потаємній скриньці, до дня, коли людина, стоячи перед дзеркалом, запитає себе, хто я така і чого хочу від життя? Тоді відчиняєш скриньку з талантами, перебираєш їх, дивишся на притрушені пилюкою літ вміння, вирішуєш, які ще згодяться, які підходять, щоб ними встелити власну дорогу.

Так було в мене. Я перебрав усе, що вмів, знав, хотів. Дуже швидко зрозумів — унікальної професії, яка б одночасно охоплювала всі грані моєї творчої натури — не існує. Більше я до пошуків не вертався, аж поки не переглянув фільм Спілберга «Піймай мене, якщо зможеш». Історія головного героя раптом склала пазл у моїй голові, я хотів цього все життя, та не міг надати форми власному хотінню. Натомість кінострічка чітко сформулювала мій напрямок у пошуках себе: робити кіно.

— І ти, напевно, пішов вчитися.

— Я пішов через оголошення в газеті в масовку для «Шоу Івана Найди» на «Новому каналі». Потім ще раз, і ще. Відтак сам брався розсаджувати людей, мою активність помітила продюсер шоу Лариса Пузенко, запропонувала допомагати їй. В одну ніч я навчився монтувати відео (здуру ляпнув Ларисі, що давно це вмію, а насправді не мав уявлення, як це робиться). Довелося відповідати за свої слова. Знайомство з другим режисером продакшн-студії привело в команду Бадоєва, де йшли зйомки реклами, музичних кліпів. То був справжній знімальний процес. Хоч Бадоєв і підсміювався з мене, але я отримав багатий досвід. Українські інститути кіноосвіти дають слабеньку теорію, але не вчать знімати фільм. Кінематограф повинен йти наввипередки з сучасністю, а у вітчизняних вузах ще ножицями ріжуть стрічку. Я починав з написання сценаріїв для скетч-роликів. З них заробив свій перший творчий гонорар. Пам'ятаю, почувався дуже гордим, хоч мав стабільний заробіток, та ці гроші були цінні тим, що зароблені власним талантом.

— Десь тоді з'явилася ідея «Штольні»?

— Тоді ми ще знімали на плівку, їздили в Москву з оператором проявляти матеріал, переганяти в цифру. У поїзді розговорився з Олексієм Хорошком, оператором, він поділився планами щодо зйомок фільму, шукав режисера й автора сценарію. Я погодився стати автором — так народилася «Штольня». Сценарій написав швидко. Звісно, так не треба робити, адже сценарій потребує більше уваги й часу. Взагалі перший сценарій рекомендують знищувати. Але ми так «горіли» кіно, що подумали, аби зберегти його хоча б для історії. Фільм став моєю першою серйозною роботою, яка одразу потрапила на екрани. До прокату я був абсолютно не готовим і відчував величезний страх. Дуже великий страх. Боявся не критики, боявся, що перший шматок слави мене зламає, в розумінні — демотивує.

— Але за «Штольнею» з'явилися нові фільми. З чого починаються вони?

— З аналізу продукції світового кіноринку. Я визначаю, що є зараз модним, актуальним, в тренді. Велике кіно, як мода, має свої тренди. Відомі голлівудські іміджмейкери диктують моду всьому кінематографу. Якщо знімаєш кіно, то маєш бачити, які жанри стануть успішними наступного року.

— Твої роботи часто містичного змісту.

— Наприклад, нова стрічка «Егрегор» — це фільм у жанрі «Код да Вінчі», дуже серйозна робота, такого фільму ще не мала ні Росія, ні, тим більше, Україна. Концептуально, ідейно класний, сконцентрований довкола наших рідних просторів. Якщо «Код да Вінчі» — це Ватикан, то в нас — це Україна й Київ. Поки тривають роботи над майбутнім фільмом, ми вирішили зняти щось україномовне, малобюджетне і круте. Це «Селфіпаті».

— Чи буде вона доречною з огляду на події в Україні?

— Атмосфера суспільства потребує негайної розрядки. Тому потреба у вітчизняній молодіжній комедії велика. Фільм має стати іскрою в наповненому газом приміщенні — має бути великий вибух позитиву. Адже я бачу настрої, бачу, що хочуть люди, вибираю щось схоже в кінематографі, з цього роблю фільм. Комедія схожа на «Похмілля у Вегасі», «Американський пиріг», лайт-стиль кіно, стилізований під зйомки мобільним телефоном, де троє підлітків прокидаються в поліцейському відділку і їх підозрюють у вбивстві карлика.

— Любомире, чому твої нові фільми вже стають більш схожими на інші?

— В кіноіндустрії неможливо зробити популярне кіно, якщо воно не схоже на жоден фільм. Дистриб'ютори його просто не продадуть. Це як в супермаркеті пропонуєш абсолютно новий йогурт. Тебе спитають: на який йогурт він схожий? Ти відповіси — ні на який. І його поставлять на вітрину з пивом.

— У Верховині тебе сприймають як зірку вітчизняного кінематографа, чи ти залишаєшся для тамтешніх жителів «хлопцем із сусіднього будинку»?

— Усі українці такі люди, що де б ти не став найкращим та відомим, вдома залишатимешся домашнім хлопцем, у котрому ніхто не бачить знаменитість. Так і з талантом. Оцінка вдома буде набагато нижчою, ніж якби тебе оцінювали за кордоном.

«Тіні незабутих предків» — єдиний в історії України фільм, який себе повністю окупив у прокаті. Бюджет мав 350 тисяч доларів, у прокаті ми повністю вийшли на «нуль», тепер фільм заробляє на себе

Особливо це відчуваєш у рекламі: знімаєш ролик — і бачиш різницю в гонорарі режисера українського та режисера іноземного. Ролики однакові, якість теж, а оплата іноземцеві в кілька разів вища. Бо український менталітет — цінувати чуже більше, ніж своє. Я можу зняти тут десять крутих фільмів, та все одно не буду таким крутим, ніж коли б я зняв один хороший фільм у Голлівуді.

— Твої кінострічки прибуткові?

— «Тіні незабутих предків» — єдиний в історії України фільм, який себе повністю окупив у прокаті. Бюджет мав 350 тисяч доларів, у прокаті ми повністю вийшли на «нуль», тепер фільм заробляє на себе. Бюджет «Селфі» ми зменшили вдвічі. Повністю розуміючи можливості ринку, я хочу робити успішне кіно. Завдання номер один — зберегти гроші інвестора. Мене часто питають: де взяти гроші на зйомки в Україні? Усе дуже просто — розцінюйте кіно як продукт, як бізнес, на відкриття якого потрібен стартовий капітал. Я думаю не про те, де взяти гроші, а про те, як їх повернути.

— Попри напружений графік у тебе чудові стосунки з дружиною. Існує якийсь секрет?

— Наталія дуже талановита дівчина, добре знайома зі специфікою професії, бо працювала у мене виконавчим продюсером на двох проектах. Вона знає масштаби роботи, знає, як це важко, розуміє, що мені треба передивитися на кастингу 350 довгоногих дівчат і ставиться до цього нормально.

— Але дівчата, напевно, дуже хочуть сподобатися режисерові Левицькому, щоб пройти кастинг?

— Я людина, котра чітко розділяє дружні та робочі стосунки, ніколи їх не поєднує. З людьми, які професійні стосунки перетворюють на дружні, на час роботи припиняю спілкуватися. Фамільярність відволікає, «з'їдає» професіоналізм. Намагаюся тримати «м'яку» творчу атмосферу, але не дозволяю акторам панібратства зі мною. Повинна бути жорстка субординація.

— У твоїх роботах завжди нові обличчя.

— Актори вже знають, що я працюю постійно з новими артистами, молодь завжди шукаю нову. Вважаю обов'язком відкривати нові таланти, допоки така можливість є.

— У день, коли ти робив перші кроки в кіноіндустрії, багато твоїх знайомих іронізували, мовляв, як можна чекати від Левицького чогось гідного, якщо він, замість вчитися за кордоном, бомжував під Ейфелевою вежею та прав шкарпетки в Сені.

— Пошуки власного «Я» мені хотілося проводити подорожуючи. Вирушив у Францію. Сподівався там знайти роботу, можливо, залишитися назавжди. Але обставини склалися так, що довелося жити в Парижі фільмів Мартіна Скорсезе — гангстерському, злиденному, розпусному. Я бачив його яким хочеш, тільки не очима туриста. Досі пам'ятаю, де знаходяться «виразкові» місця елегантної французької столиці. Коли повернувся, мене запитали, чи я був у Луврі? Натомість я чув про Лувр уперше і щиро відповів: «А що це таке?» Втім я набув значних знань, формуючи себе. Пройшов серйозну життєву школу. Але отримав величезний досвід у формуванні себе як особистості, така собі життєва школа.

— Здійснивши бажання робити кіно, про що зараз мріє Любомир Левицький?

— Не знімати я не можу. Бачу — це проблемно, але дешевше не робити взагалі нічого. Мрію зробити англомовний український фільм, мрію зняти кіно з голлівудськими зірками. Хочу фільм спільного виробництва з Голлівудом.

Кристина ЛОМЕНКО

Роговцева розповіла, чому росіяни завели на неї кримінальну справу

Росіяни таки порушили кримінальну справу проти 78-річної актриси Ади Роговцевої. Ще в лютому цього року росіяни перевіряли Аду Роговцеву та Володимира Зеленського на предмет того, чи фінансують вони українську армію грошима, заробленими у Росії. «Ми зібрали для госпіталю в АТО 52000 гривень, — розповіла актриса. — У Москві почули дзвін, та не знали, де він. Тоді я як раз знімалася у них, та вони вирішили, що я в Росії заробила гроші і профінансувала військові дії». Також Ада Миколаївна зауважила, що якщо зараз вона з'явиться на території Росії, то її заарештують. «Востаннє я була в Москві майже рік тому, — поділилася актриса. — Це були зйомки, від яких я не могла відмовитися. Я не хотіла їхати, але мені сказали, щоб я платила відшкодування. Продавати квартиру — це не вихід». Незважаючи на все це, актрисі вдалося зберегти хороші відносини з російськими колегами. До речі, легендарна Ада Роговцева запрошує лучан на свій творчий вечір 5 жовтня у Волинський облмуздрамтеатр.